

Příloha 7.1: První polovina příběhů

Varianta A

Zklidnění vln

Můj dětský pokoj měl pastelově žluté stěny s modrými ručně malovanými hvězdičkami, které byly rozesety po šikmých střepech – pozůstatek po předchozím obyvateli.

V noci jsem ležela v posteli a očima sledovala obrysy hvězd, které jsem jen stěží rozeznávala přes měsíční světlo pronikající dovnitř malým oknem. Když jsem vyrůstala, byla jsem úzkostlivé dítě. Často mě to přepadalo v noci, když jsem se snažila usnout; obavy, že si zapomenu zabalit úkol, který mám druhý den odevzdat ve škole, obavy, že si nenajdu kamarády v nové čtvrti, kam jsme se právě přestěhovali, nebo obavy, že zapomenu svůj text na příštím sborovém koncertě. Ležela jsem v posteli snad celou věčnost, aniž bych usnula, a v hlavě se mi honily myšlenky rychlostí tisíce kilometrů za minutu.

Když jsem vyrůstala v Bostonu, trávila jsem spoustu času přemýšlením o oceánu. Rodiče nás s bratrem brávali na pláže Wingaersheek a Crane severně od města, abychom prozkoumali přílivová jezírka. Nebylo nic lepšího než na bříše ležet na skále, kterou celé hodiny zahřívalo slunce, a vnímat teplo na kůži, poslouchat, jak vlny šplouchají o břeh, a cítit chladný oceánský vzduch, který mi vířil kolem hlavy. Ráda jsem nahlížela do světa jednoho přílivového jezírka a představovala si, jaké by to bylo být šnekem, krabem nebo mlžem, který žije mezi jasně zelenými řasami.

Přestože jsou malí, patří k nejodolnějším živočichům, kteří jsou schopni žít v drsných podmínkách, jako je spalující slunce, studený vítr a rozbíjející se vlny. Když jsme se ve škole poprvé učili o klimatických změnách, mé bezprostřední obavy se týkaly zvyšování hladiny moří – jak to ovlivní přílivové tůně, které jsme viděli na vlastní oči, a které části Bostonu budou pod vodou, pokud se oceán zvedne o jeden metr, dva metry nebo pět metrů?

Jak jsem se dozvíдалa více o světě kolem sebe, moje obavy se stále stupňovaly.

[Prosím, pokračujte a dokončete příběh.]

Varianta B

Ericův příběh o klimatu

Sedm let svého života jsem prožil v Turecku.

První čtyři roky jsem žil v Istanbulu. Pokud to ještě nevíte, v Turecku jsou všude poházené odpadky, i když je poblíž koš. Už to samo o sobě mi stačilo k tomu, abych se zajímal o to, jak nakládáme s našimi zdroji.

Poté, co jsem se z Istanbulu odstěhoval, jsem žil ve městě dál na severovýchodě jménem Erzurum. Bydlel jsem v činžovním domě na úpatí hory. Přímě před naším domem byla skládka. Nebyla to skládka odpadků, ale stavební suti, jenže vzhledem k tomu, jak lidé ve velkém odhazovali odpadky, byla skládka suti stále plná odpadků spolu s betonem, výztuží a hlinou. Bylo to vlastně docela smutné, protože kozy se živily trnitými rostlinami, které rostly v těch hromádách hlíny, a často jsem je viděl, jak žerou plasty, které z rostlin visely.

Skoro každý týden jsem chodil se sousedovic dětmi rozdělávat z odpadků ohníček. Dělal jsem to hlavně pro zábavu, ale vedla mě k tomu i neodbytná rozmrzelost z množství odpadků. Pálení odpadků sice není šetrné k životnímu prostředí a moje snaha z hlediska odstranění nadměrného množství odpadků příliš mnoho nepřinesla, ale cítil jsem rostoucí pocit odpovědnosti vůči využívání našich zdrojů a zlepšování kvality života.

[Prosím, pokračujte a dokončete příběh.]

Příloha 7.2: Celé příběhy

Varianta A

Zklidnění vln

Můj dětský pokoj měl pastelově žluté stěny s modrými ručně malovanými hvězdičkami, které byly rozesety po šikmých stropěch – pozůstatek po předchozím obyvateli.

V noci jsem ležela v posteli a očima sledovala obrysy hvězd, které jsem jen stěží rozeznávala přes měsíční světlo pronikající dovnitř malým oknem. Když jsem vyrůstala, byla jsem úzkostlivé dítě. Často mě to přepadalo v noci, když jsem se snažila usnout; obavy, že si zapomenou zabalit úkol, který mám druhý den odevzdat ve škole, obavy, že si nenajdu kamarády v nové čtvrti, kam jsme se právě přestěhovali, nebo obavy, že zapomenou svůj text na příštím sborovém koncertě. Ležela jsem v posteli snad celou věčnost, aniž bych usnula, a v hlavě se mi honily myšlenky rychlostí tisíce kilometrů za minutu.

Když jsem vyrůstala v Bostonu, trávila jsem spoustu času přemýšlením o oceánu. Rodiče nás s bratrem brávali na pláže Wingaersheek a Crane severně od města, abychom prozkoumali přílivové jezírka. Nebylo nic lepšího než na břehu ležet na skále, kterou celé hodiny zahřívalo slunce, a cítit teplo na kůži, poslouchat, jak vlny šplouchají o břeh, a cítit chladný oceánský vzduch, který mi víří kolem hlavy. Ráda jsem nahlížela do světa jednoho přílivového jezírka a představovala si, jaké by to bylo být šnekem, krabem nebo mlžem, který žije mezi jasně zelenými řasami.

Přestože jsou malí, patří k nejodolnějším živočichům, kteří jsou schopni žít v drsných podmínkách, jako je spalující slunce, studený vítr a rozbíjející se vlny. Když jsme se ve škole poprvé učili o klimatických změnách, mé bezprostřední obavy se týkaly zvyšování hladiny moří – jak to ovlivní přílivové tůňe, které jsme viděli na vlastní oči, a které části Bostonu budou pod vodou, pokud se oceán zvedne o jeden metr, dva metry nebo pět metrů?

Jak jsem se dozvíдалa více o světě kolem sebe, moje obavy se stále stupňovaly.

Máma mě povzbudila, abych si začala své obavy zapisovat. Kdybych si napsala všechno, na co si musím druhý den ráno vzpomenout, měla bych pro sebe seznam úkolů na další den – snadné řešení! A tak jsem si každý večer před spaním psala. Malý poznámkový blok jsem měla vedle svého budíku s Hello Kitty a zjistila jsem, že se mi usíná o něco snadněji a nemusím tak dlouho počítat hvězdy nad hlavou.

V poslední době jsem hodně přemýšlela o změně klimatu. Někdy mě to úplně pohlcovalo a cítila jsem smutek, když jsem si tuto skutečnost uvědomovala. Uzavírat v sobě smutek a úzkost z klimatických změn nepomáhá. Jak se učím více o sobě a o tom, jak být v tomto světě, uvědomuji si více způsobů, jak se mohu uklidnit a najít rovnováhu, která je tak potřebná.

Psát si své starosti, pocity a emoce je jednoduché – ale ze zkušenosti vím, že to může pomoci je zpracovat a pochopit. Ne proto, abych se jich zbavila nebo o nich přestala přemýšlet, ale proto, abych jim poskytla potvrzení. Čas, který potřebuji na to, abych si své pocity zapsala, pojmenovala své starosti a viděla je v jasném světle, je léčivý. Když píšu, cítím, jak se mi uvolňuje napětí z ramen.

Také jsem se naučila, že mluvit o klimatických změnách prostřednictvím sdílení příběhů může být opravdu katarzní a mluvit o tom s druhým člověkem může být určitým druhem terapie, cítit, že někdo naslouchá a záleží mu na tom.

Sdílení našich příběhů je obzvláště silný a intimní způsob, jak nás spojit v naší lidskosti. Úleva a sounáležitost, kterou cítíte, když vám někdo řekne: „Ano, to jsem cítil také!“, je jako vynořit se na

vzduch po ponoření se pod rozbouřenou vlnu.

I když jsem teď daleko od oceánu, stále často vzpomínám na ty přílivové tůně. Fascinace jejich barevností a „nadpozemskostí“ byla tím, co mě primárně přivedlo ke studiu životního prostředí.

Už se však nemůžeme spoléhat jen na vědu, aby se uskutečnila potřebná opatření v oblasti klimatu. Příběhy, emoce a pocity komunit jsou jedněmi z nejsilnějších motivů, které máme k budování lepší budoucnosti.

Proto vyzývám sebe i svou komunitu, abychom se o tuto zranitelnost opřeli jako o silnou stránku, nikoli jako o slabost, protože všichni máme příběhy, které můžeme vyprávět. Přidáte se ke mně?

Varianta B

Ericův příběh o klimatu

Sedm let svého života jsem prožil v Turecku.

První čtyři roky jsem žil v Istanbulu. Pokud to ještě nevíte, v Turecku jsou všude poházené odpadky, i když je poblíž koš. Už to samo o sobě mi stačilo k tomu, abych se zajímal o to, jak nakládáme s našimi zdroji.

Poté, co jsem se z Istanbulu odstěhoval, jsem žil ve městě dál na severovýchodě jménem Erzurum. Bydlel jsem v činžovním domě na úpatí hory. Přimo před naším domem byla skládka. Nebyla to skládka odpadků, ale stavební suti, jenže vzhledem k tomu, jak lidé ve velkém odhazovali odpadky, byla skládka suti stále plná odpadků spolu s betonem, výztuží a hlinou. Bylo to vlastně docela smutné, protože kozy se živily trnitými rostlinami, které rostly v těch hromadách hlíny, a často jsem je viděl, jak žerou plasty, které z rostlin visely.

Skoro každý týden jsem chodil se sousedovic dětmi rozdělovat z odpadků ohníček. Dělal jsem to hlavně pro zábavu, ale vedla mě k tomu i neodbytná rozmrzelost z množství odpadků. Pálení odpadků sice není šetrné k životnímu prostředí a moje snaha z hlediska odstranění nadměrného množství odpadků příliš mnoho nepřinesla, ale cítil jsem rostoucí pocit odpovědnosti vůči využívání našich zdrojů a zlepšování kvality života.

Každý rok se s příchodem zimy na město snesla uhelná mlha, protože lidé topili uhlím ve svých domech. Přes sloupy veřejného osvětlení nebylo na ulici v noci téměř vidět. Bylo to dost nepříjemné, ale neuvědomoval jsem si všechny důsledky toho, co to bude znamenat. Dokud jsem letos nezačal chodit na hodiny o klimatických změnách. Dozvěděl jsem se, jak spalování věcí, jako je uhlí, vede nejen ke vzniku škodlivých látek v ovzduší, které mohou poškodit zdraví lidí, ale dokonce k úmrtí. Ale spalování odpadků i uhlí, které se zdálo tak normální, také zvyšovalo obsah CO₂ v atmosféře a posilovalo skleníkový efekt.

A co hůř, uvědomil jsem si jasnou souvislost: že nejen v malých městech v Turecku lidé spalují věci, jako je uhlí, ale že lidé po celém světě spalují různá paliva pro dopravu, teplo a energii. Uvědomil jsem si, že lidé se zdroji, které jim byly dány, nezacházejí příliš rozumně.

Poté, co jsem začal navštěvovat hodiny o změně klimatu, jsem se dozvěděl o mnoha možných řešeních, jako je daň z uhlíku, cap and trade, inteligentní sítě, alternativní energie a tak dále. I když některá řešení nemusí fungovat, je naší úlohou najít ta, která fungují, a realizovat je.

Bez akce nemůže být žádné řešení.

Proto hodlám být zastáncem ekologičtějšího života a rozumných návrhů řešení změny klimatu. Prosím všechny, kdo si tento článek přečtou, aby se ke mně také přidali, abychom snad zabránili některým z očekávaných strašlivých škod, které klimatické změny způsobují a budou způsobovat, pokud nebudeme rychle jednat a radikálně nezměníme způsob spotřeby a výroby energie.

Zdroje:

CLIMATE GENERATION. *Eric's Climate Story*. [online]. 9. 5. 2019. [cit. 10. 3. 2024]. Dostupné na: <https://climategen.org/blog/erics-climate-story/>

CLIMATE GENERATION. *Calming the Waves*. [online]. 16. 10. 2019. [cit. 10. 3. 2024]. Dostupné na: <https://climategen.org/blog/kiras-climate-story/>

